

Razen povesti iz kmetiškega življenja moramo proti koncu omeniti še eno povest iz življenja ruske inteligence, ki ima lepi naslov „Pravica do sreče“. Povest je značilna za pisateljeve čudne nazore o delu in o sreči. „Kdor dela, ima pravico do sreče“ je osnovna misel te povesti. Te besede je izrekla žena ruskega posestnika Pozdnjeva, ki je prej živela s svojim možem na deželi, potem se je pa preselila v Moskvo, kjer je koketirala z nekdanjim kolegom svojega moža, se zabavala in se pečala za kratek čas tudi s prepisovanjem in s popravljanjem rokopisov. Ko je njen mož dovršil vseučilišče, je šel na svoje posestvo, kjer se je vdal lenemu, brezdelnemu življenju; samo jedel, pil in spal je. Njegova žena se je naveličala tega lenega življenja in je šla v Moskvo iz ljubezni do dela, ker je bila prepričana, da samo delo

dá pravico do sreče. Seveda ima ta ženska čudne nazore o delu; uživati življenje, veseliti se in zabavati, to je njeno delo. In to čudno zastopnico lepe ideje dela, ki osrečuje (seveda samo deloma) človeka, opisuje Potapenko popolnoma resno in ne ironično, kakor bi utegnil misliti blaghotni čitatelj.

Potapenko je dober opazovavec življenja, toda njegova prevelika delavnost in bodrost mu ne dopušča, da bi globlje premišljeval o življenju in o idejah, ki vodijo in ki naj vodijo življenje. Vedno se giblje v vrtincu kipečega modernega življenja, kjer preobilna množina življenjskih pojavov pritiska na njegovega duha. Zato pa vidimo, da preobilna snov ovira prestejši vzlet njegovega duha, in zato Potapenko tudi ne more znatno napredovati.

Ah, ve moja leta . . .

Ah, ve moja leta,
mlada leta, kje ste?
Ni do vas stezice,
ni do vas je ceste . . .

Od lesov je temnih
vihra zašumela —
Ah, mladost ti moja,
kam si odhitela?

Kam si odhitela —?
Pridi mi v naročje,
da s teboj radujem
spet se po otročje . . .!

Nič? — Zaman! Viharji
so zahruli v lesi — —
Ah, mladost ti moja,
odgovori, kje si . . .?

Fran Žgur.

Vetrec čez grobove . . .

Vetrec čez grobove
je privel,
in v cipresnih vrhah
glas zapel:

„Vesna se razkošna
vrača spet,
kliče pestro cvetje
v živi svet!“

Solnčni svit na križih
se igra —
vesno oznanuje
vrh zvezdâ . . .

Ksenija.